

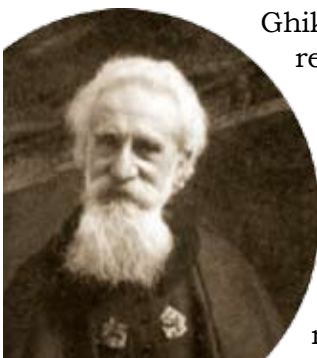
## Vladimir Ghika și preoția sa: „Dumnezeu, slujit cel dintâi!”

„*Messire Dieu, premier servi*” (*Dumnezeu, slujit cel dintâi*) - este deviza Sfintei Ioana d'Arc, pe care Monseniorul o adoptase și pentru viața sa. În contextul Adventului, timp de convertire de la slujirea idolilor la aceea a adevăratului și unicului Dumnezeu, vă propun să observăm preoția lui Vladimir Ghika din această perspectivă.

***Place et rôle de sainte Jeanne d'Arc entre nous et le ciel (Locul și rolul Ioanei d'Arc între noi și cer)***: acesta este titlul unui articol al Monseniorului, unde remarcă formularea surprinzătoare, luminoasă și concisă a acestei devize care, spune el, „ne dă cheia oricărei stări de viață, în orice materie, pentru a ajunge în viața veșnică”. Apoi continuă, zicând că ar trebui să scriem peste tot această deviză, mai ales în inimile noastre pentru că „Dumnezeu încă nu este primul servit între noi. Să intrăm în noi înșine și să jurăm în mâinile acestei fericite tinere, că îl vom servi ca și ea, mereu primul”.

***La Visite des pauvres (Vizitarea săracilor)***: este un alt titlu al Monseniorului, care tratează despre iubirea aproapelui în Dumnezeu și pentru Dumnezeu, ca rezultat al slujirii noastre iubitoare de Dumnezeu. Aici, Monseniorul scrie: „Dumnezeu este cel mai aproape dintre persoanele care ne sunt alături; și cel de alături este Dumnezeu care pune la probă, în altul, iubirea noastră pentru el... Primul sărac, primul cerșetor față de care trebuie să facem un act de caritate este Dumnezeu. El este mereu acolo așteptându-ne, disprețuit, ofensat, necunoscut, batjocorit. Să îi servim cu generozitate prin sacrificii și rugăciunile de laudă și de adorație”.

Citimașadar că părintele Vladimir Ghika propune slujirea fără rezerve a lui Dumnezeu și a aproapelui în același act, dar primul trebuie să fie mereu Domnul. Un proiect de viață curajos, dar nu imposibil, dacă ținem seama că Monseniorul l-a verificat, l-a trăit. Și merită! (UPF)



## ROMA – romanii și românii încurajați de Monsenior



Roma a fost scena a două manifestări de comemorare a lui Vladimir Ghika. Grandioasa Cetate Eternă a făcut loc, pentru două seri, unui fiu iubit și iubitor. Fiu adoptat, dar care a dovedit o fidelitate demnă de un fiu natural. De altfel, nu puțini au fost cei care au abandonat demnitatea de fii ai Romei în vremi de prigoană, și iată-l pe fiul adoptat că încurajează la prețuirea legăturii care definește viața primită în dar. Da, esența filiațiunii este dependența în origine și în creștere, primirea darului vieții și al cultivării ei.

Credința catolică este un dar al Romei, un dar primit și maturizat într-o inimă de fiu. Vorbitorii de la catedra academică română din Roma au atins multe aspecte ale acestei filiațiuni a lui Vladimir, ca și a fratelui său Dimitrie, și asta, cu siguranță, le-a dat curaj romanilor ca și românilor de a-și proclama cu mai multă încredere propria origine.

Contextul căderii cortinei de fier sau al comemorării arestării Monseniorului au reamintit că prigoane mai sunt încă, poate mai evaluate ca metodă, dar nu mai puțin violente. Supraviețuitorii de la procesul grupului din care a făcut parte Vladimir Ghika au dat mărturie despre actele prin care acesta îi încuraja pe confrăți să nu le fie frică. La fel a făcut și cu noi Monseniorul în aceste zile la Roma, ne-a dat exemplu ca să nu ne fie frică să mărturisim că suntem fiii Romei.